

за барутъ и гранати) е било подъ днешната желѣзнопътна станция на града.

Първоначално пунктоирането на града е ставало не по махали, а по названието на мѣстата, които сж имали особно значение при неговото заправяне, като погранични или разгранични пунктове Въ свѣрзка съ това и възъ основа на даванитѣ правдини на сливенци е било издадено на града ху-дутнаме (крѣпостенъ актъ). Споредъ Митю Ефенди този актъ е отъ срѣдата на XVI-я вѣкъ и се пазелъ въ цариградското тефтерхане. Като първостепенни погранични пунктове между български и турски райони били отбѣлѣзани слѣднитѣ паметници и мѣста: 1) Ташъ-Хана или Чембер-ли Ташъ (днешниятъ Дебой); 2) Шадрафантъ на Аба Пазаръ; 3) Мънгъръ Махале, която имала най-юженъ пунктъ—къщата на Василъ (Василчо) Мънгър-оолу до западното крило на новата гимназия; 4) Ясж-Плоча; 5) Ташъ-Къопрю (новоселския мостъ); 6) Дикили Ташъ.

Посрѣдъ тия пунктове е билъ площадтъ „Машатлъкъ“, който датира собствено отъ края на XVIII-я вѣкъ и се наричалъ по турски Еди Сокакъ Азж („лице на седемъ улици). Той взелъ да се именува „Машатлъкъ“ отъ врѣмето, когато сливенци прѣстанали да погребватъ мъртвитѣ тамъ. (Днесъ такова мѣсто е пространството подъ Пашовото дѣвическо училище, срѣдъ което бѣ построена „забавачница“. То сжщо е било нѣкога български гробища, а надъ тѣхъ — въ политѣ на Бармука—арменски и еврейски гробища, сравнително много по-нови).

Названието Еди Сокакъ Азж визира и най-централната частъ на цѣлия градъ Сливенъ. Подъ него се разбира извѣстния съ популярното мѣстно название „Машатлъкъ“ или „Сахатя“ отъ това, че тукъ е построенъ градския часовникъ въ центра на града. Построяването му е станало сжщо по турска инициатива. До XVIII-я вѣкъ въ Турция е нѣмало градски часовници. Службата на часовници сж изпълнявали най-вече виящитѣ отъ минаретата ходжи, които обявяватъ кога е „пладнѣ“ и „икиндия“. Българитѣ пъкъ сж гледали сѣнкитѣ на дърветата или на стрѣхитѣ. Отъ „слънчевитѣ часовници“, каквито сж били въ употреба и на за-